

Εμείς που δεν ξέραμε που πάμε...

Νίκος Κουφόπουλος

Ελατε ολοι πιο κοντα, φιλοι αγαπημενοι.
Μια ιστορια θα σας πω, παλια και ξεχασμενη.
Στα εγγονια τους πολυ παλια την λεγαν οι γιαγιαδες.
Ισως την βρειτε βαρετη μα θα σας πω και άλλες:
Τρια πουλακια καθονταν... Τι; ... Δεν γουσταρετε άλλο;
Ναι, αλλα το ψωμακι μου κι εγω πρεπει να βγαλω.
Πληρωνομαι φιλοι μου εδώ, να γραφω ιστοριες.
Και μου ειπανε ορθα κοφτα: Μην γραφεις μαλακιες...
Χιλια ευρω μου δινουνε για κάθε δεκα λεξεις.
Τσιγκουνηδες. Και μου ελεγε η μανα μου: Μην μπλεξεις.
Αυτά που γραφεις γιε μου εσυ, αξιζουνε χρυσαφι.
Και όχι πως είναι μανα μου. Το ξερει και το γραφει.
Αφου αυτή με γεννησε. Τι, ταχα δε με ξερει;
Αφου ολοι της λεν στη γειτονια: Ο γιος σου είναι ξεφτερι.
Μα τι να κανω; Βλεπετε ευαίσθητος πως ειμαι.
Με τουμπαραν με γαλυφιες. Μου ειπαν: Νικο μεινε.
Καινουρια κανουμε αρχη. Μετα από λιγους μηνες,
τριπλασιος θα είναι ο μισθος. Στο κλαμπ με τους Μαικήνες,
στα σιγουρα και εσυ θα μπεις. Μα εγω ακουσα: Με... εκείνες.
Δυο κοπελιες πανεμορφες περνουσανε μπροστα μου.
Τυχαιο ηταν, μα σκεφτηκα...τα αλλα...τα δικα μου.
Θα με ερωτευθουν σαφως όταν θα με διαβασουν.
Τι τυχερος. Κι αν δεν συμβεί, αυτές τοτε θα χασουν.
Και ειπα μεσα μου: Ωραιο. Θα παω στα ονειρα μου...
Ηρθε επιτελους ο καιρος να ζησω τα...δικα μου.
Μη ειστε τωρα βιαστικοι και ευθυς βγαλετε κρίση.
Εχω ονειρα παρα πολλα. Με εχετε παρεξηγήσει.
Ποια είναι μη με ρωτησετε. Θα ειναι αδιακρισια.
Τα ονειρα του καθ'ένός, προσωπικη ιστορια.
Και όπως εχει πει παλια πολυ και καποιος άλλος,

που τωρα όμως είναι...μικρος. Τοτε ηταν μεγαλος:
Τα ονειρα σου μην τα λες γιατι μια μερα κρυα,
μπορει και οι φροϋδιστές να ῥθουν στην εξουσια.
Να μη σας τα πολυλογω, την πατησα και παλι.
Συμβολαιο υπεγραψα, που ειχε ρητρα μεγαλη.
Δεν προσεξα ο φουκαρας καλα τι υπογραφω.
Το μηνα δυο κειμενα εδῶ πρεπει να γραφω.
Εχω δεν εχω εμπνευση, να στειλω πρεπει κατι.
Ακομα και αν ειμαι αρρωστος. Αν ειμαι στο κρεβατι.
Ετσι τη μουσα μου καλώ και υποσχεσεις δινω.
Μα απ' τον εαυτο μου κάθε φορα, ένα κομμάτι αφηνω,
στη Μούσα. Βλεπεται, όλα στη ζωη πληρωνονται επι τοπου.
Του τα 'πα, του τα 'πα, του τα 'πα του ανθρωπου.
Ατακα , ατακα, ατακα κι επι τοπου.
Αυτο είναι λιγο ασχετο. Παλιο είναι σουξεδακι.
Το ελεγε η Δουκισσα. Οι στιχοι είναι του Τακη
του Μουσαφιρη. Μα τι λεω. Αυτο τωρα που κολαιει;
Μα δε βαριεστε. Καμια φορα, κι αυτό ακομα... «παιι».
Ξερετε, τα σκυλαδικα, όχι τα ιλουστρασιον, τα γνησια,
εχουν κι αυτά καποιες φορες μεσα τους την αληθεια.
Δεν λεω για τη Δουκισσα, λεω για τους πιο κατω.
Αυτους που ηταν στην εθνικη, και σπαζαν...καργα πιατο.
Ουισκυ ριχναν στη σκηνη, μετα φωτια ανάβαν,
γυρω απ' την τραγουδιστρια. Κι όλα τα πιατα ...σπάγαν.
Νταλκά λενε τον ερωτα. Καψούρα την αγαπη.
Οκ. Δεν είναι...υψηλο. Όμως κι αυτό είναι κατι.
Δεν εχω χρονο τωρα εδῶ να εμβαθυνω κι άλλο.
Ισως αν τυχει καποια φορα μια βολτα να σας βγαλω,
σε ένα σκυλαδικο «καλο». Μια βολτα σε αλλα μερη.
Πως είναι...«ροκ» καποιοι από αυτους, κανενας δεν το ξερει.
Ενταξει, μετα στη Λυρικη θα παμε. Ριγκολετο.
Ο Βερντι ο μαγκας το εγραψε. Αυτά πανε πακετο.
Μια από δω, μια από εκει, αλητες θα γυρναμε.
Το δρομο δεν τον χανουμε. Δεν ξερουμε που παμε...
Αρα ολοι οι δρομοι...δρομοι μας. Τα λεω και με στιχακια.
Θα σας τα εκμυστηρευτώ αν είσαστε κι εσεις καλα παιδακια.
Καλα το μετρο χαθηκε, μα όμως τι πειραζει;

Εδω ειπαν ηλιο θα εχουμε και ...εριξε χαλαζι.
Κι εγω που απλα εβαλα δυο μετρα παραπανω,
η καποιες λεξεις, λιγο πιο πριν, όπως γουσταρω φτιαχνω;
Δεν γραφει, ευτυχως, εδω ο κυριος Μπαμπινιωτης,
κι ετσι τυγχάνω θεωρω μιας ευκαιρίας πρώτης,
ακομα κι απ' τα μετρα μου αλλα κι από τους κανονες,
να φυγω. Πισω μου λοιπον αφηνω τους αιωνες,
και αυθαδικα, με τσογλανια, και σ' οσους αυτό αρεσει,
τη γλωσσα μου στον ουρανο βγαζω. Με επιασε...η μεση.
Μαλλον λογια ειπα βαρια. Ισως και παραπανω,
από οσα στα αληθεια να μπορω. Μα όμως τι να κανω;
θυμαστε τι ελεγα στην αρχη; Πιέζουν οι εργοδοτες.
Και θελουν παντοτε εμεις να ειμαστε ...αιμοδοτες.

Ωχ, ξεχασα. Πολιτικα δεν εγραψα καθολου.
Βλεπετε, μερος και αυτό είναι τουτου του ρολου.
Παμε λοιπον στα γρηγορα. Πολιτικα τσιτατα,
ακολουθουν. Θα σας τα πω στα ισια και σταρατα.
Το Πολυτεχνειο ζει και οι μπατσοι είναι χαζοι,
ή καπου ισως μπερδεύτηκα. Αληθεια τωρα, ζει;
Ποιοι είναι στην κυβερνηση; Η αριστερα η όχι;
Τωρα εγω ειμαι αναρχικος; Ξιφια πιανει η απόχη;
Το τελευταιο προφανως στα αλλα δεν κολάει ,
ομως την ριμα εφτιαξε οποτε...καλα παει.
Τους φραχτες τι τους θελουμε, τα συνορα, τα κρατη;
Και αληθεια, ειπαν θα φτιαξουνε και νέο Καλλικρατη;

Ω αγαπητοί , ισως φανει ανάλαφρη η γραφη μου.
Όμως βαθια αποφαση είναι αυτό, δικη μου.
Λογο πυκνο, περιεκτικο, βαθυ, ξερω να γραφω,
χωρις ουσιες να χρειστω. Ουτε καν ένα μπαφο.
Μα η στηλη ετουτη απαιτει την σάτυρα στο θρονο.
Λιτη, απλη, απερριτη, χωρις κακία η φθονο.
Με λογο απλο, όχι στριφνο. Σαν γαργαρο νερακι.
Γαμωτο λες να εχουμε και παλι ...Μητσοτακη ?

Σας χαιρετώ και σας φιλω, σας στελνω και στιχακια,
οπως σας υποσχεθηκα. Ειστε καλα παιδακια...

Εμείς που δεν ξέραμε που πάμε...

Εμείς, που δεν ξέραμε που πάμε,
ποτέ τον δρόμο δεν τον χάσαμε.
Τρυφεροί αλήτες πάντοτε γυρνάμε.
Τους φόβους μας τους διασκεδάσαμε.

Μας έψαχναν οι μέρες να μας πούνε,
τραγούδια νουθεσίας, προκοπής
Μα εμείς είχαμε ερωτευτεί τις νύχτες.
Τις πρώτες πρώτες ώρες της αυγής.

Εμείς, που δεν ξέραμε που πάμε,
βρεθήκαμε συχνά σε άγνωστα μέρη.
Χαθήκαμε, πονέσαμε και κλάψαμε,
Μα η νύχτα μας πήρε από το χέρι.

Εμείς, που δεν ξέραμε που πάμε.
Δε φτάσαμε ποτέ. Ακόμα τριγυρνάμε.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com